

TILL DIG, ÄLSKADE

Rullatorns hjul knastrar mot gruset. Gången till minneslunden är snötäckt och isig. Snöprydda gräsmattor glittrar i solskenet. Det droppar från träden. Himlen är blå och välkomnande för minnets tankar. Han sopar bort snön på bänken framför minneslunden. Sätter sig lite stelt och pustar ut.

Lederna protesterar som vanligt. Och hjärtat bultar ansträngt. Åldern talar sjukdomsspråk. Kanske är det saknaden efter henne, som gör allt värre. Ett år har gått. Alla Hjärtans dag förra året lämnade hon honom till ensamheten.

Han låter minnet öppna stängda dörrar om henne. Hur hon låg, som en blek skugga av sig själv. Tunna konturer under täcket. Hans hand mot hennes hjärta, räknade varje hjärtslag på väg mot slutet. Det oundvikliga avskedet av deras gemensamma liv.

Han hörde det sista ordet hon viskade. Älskade, det ord de alltid kallat varandra i nöd som lust. Som rymde hela deras kärlek. Och han smekte hennes kind. Gav henne ordet Älskade tillbaka.

Han minns deras hjärtslag. Då kraften fanns. När lusten erövrade själ och hjärta. Elden brann med flammande låga. Och vardagslivet gående tillsammans med jämna steg. I sorg som i glädje. Allt, som var väntan värd.

Han suckar lite. Vecklar upp blompappret. Tar fram en snödroppsplanta han grävt upp i trädgården. Första vårblommen som visat sig. Som hon alltid plockat och satt i ett litet glas på köksbordet. Minns hur hon gladdes över detta vårtecken.

Han tar rullatorn och går fram till minneslunden. Frusna kransar och rosor ligger i snön. Han böjer sig ned. Kraf sar fram jorden. Tar fram sin medhavda trädgårdsspade. Gräver en liten grop för snödroppen. Och sätter varsamt ned den.

- Till dig, Älskade, på Alla Hjärtans Dag, säger han tyst. Snart möts vi igen.